

Arrest

nr. 79 300 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat T. VANBERSY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 25 juli 2000 België binnen en dient een asielaanvraag in onder de alias G.A.

Op 2 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 april 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State van 20 december 2005 met nr. 152.907 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 17 december 2002 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 juni 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 5 augustus 2006 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Op onbekende datum komt verzoeker opnieuw België binnen en op 29 december 2008 dient hij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij verklaart hierbij G.S. te heten.

Op 29 december 2008 dient verzoeker tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 juli 2009 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 10 oktober 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 januari 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 19 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 5 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2009 werd ingediend door :

S., G. (R.R.: 080082057972)

geboren te J. op (...)

ook gekend als: A., G.

geboren op 20.08.1980 te E.

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds juli 2007, nadat betrokkene 05.08.2006 gerepatrieerd werd, in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Om hiervoor in aanmerking te kunnen komen dient betrokkene een ononderbroken verblijf in België sedert respectievelijk ten minste 15.12.2004 of 31.03.2007 aan te tonen.

Betrokkene wenst zich ook te beroepen op criterium 1.2, maar gezien hij na afloop van zijn ayselprocedure op 05.08.2006 gerepatrieerd werd, kan hij zich hier niet dienstig op beroepen.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en vrijheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en vrijheid volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilg is, Franse les heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoon dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

(...)

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

(...).

Op 20 oktober 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

(...).

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan waarin hij de schending aanvoert van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker voert in het eerste onderdeel van het enig middel aan dat hij in zijn aanvraag van 29 oktober 2009 volgende elementen heeft aangehaald: de duur van zijn verblijf in België (van 2000 tot 2006, vervolgens van juli 2007 tot het moment waarop de beslissing genomen werd), het beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, zijn inschrijving voor Franse lessen, het feit dat hij vlot Frans spreekt, zijn perfecte integratie en zijn vriendenkring in België, hij heeft altijd de wetten nageleefd en vormt geen gevaar voor de openbare orde, hij heeft aangeduid dat zijn situatie overeen stemt met de criteria 1.2., 2.8.A en 2.8.B van de instructies van juli 2009, naast deze instructies die volgens hem geen wettelijke waarde hebben heeft verzoeker ook uitdrukkelijk verwezen naar de buitengewone omstandigheden voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk de toepassing weigert van de instructie van 19 juli 2009, zonder op afdoende wijze te motiveren inzake artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing hoofdzakelijk berusten op het feit dat zijn elementen van integratie niet worden aanvaard als grond voor regularisatie omdat ze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009 en ze op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de verwerende partij op deze manier de aangevoerde elementen aangaande zijn aanwezigheid in het Rijk en zijn integratie erkent. Er wordt echter niet verduidelijkt waarom deze elementen *in casu* onvoldoende zouden zijn. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging tussen de elementen die in verzoekers voordeel spelen en elementen die een weigering zouden verantwoorden. Deze belangenafweging diende plaats te vinden in het kader van de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur omdat zij aantoon dat het evenredigheidsbeginsel werd toegepast.

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de aangehaalde elementen niet vallen onder de criteria van de instructie van juli 2009 en dat ze geen regularisatie verantwoorden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. In dit verband moet worden vastgesteld dat geen onderzoek heeft plaatsgevonden naar de buitengewone omstandigheden die verzoeker had aangevoerd.

Verzoeker merkt op dat de verwerping van zijn aanvraag is gemotiveerd op basis van de instructie, maar niet is gemotiveerd op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, wat des te opmerkelijk is omdat deze instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State en geen voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kunnen toevoegen, zoals door de Raad van State werd vastgesteld in zijn arrest nr. 215.571 van 5 september (bedoeld wordt: oktober) 2011.

Verzoeker merkt op dat geen evenredigheidsonderzoek werd gevoerd om de opportuniteit van een verwerpingsbeslissing te verantwoorden, omdat dit een onderzoek veronderstelde van de belangen waarvan verzoeker de bescherming verzocht en de belangen verdedigd door de bestreden beslissing.

Verzoeker voert vervolgens nog een tweede onderdeel van het enig middel aan, waarin hij kritiek uit op het feit dat de buitengewone omstandigheden blijkbaar werden aanvaard gezien de aanvraag onvankelijk werd verklaard, maar dan toch niet werden aanvaard inzake de gegrondheid. In een derde onderdeel uit verzoeker kritiek op het feit dat de elementen van de aanvraag elk afzonderlijk werden behandeld, en niet in hun geheel werden onderzocht.

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu*

bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de elementen die verzoeker aangehaald heeft en dat deze elementen op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij meent dat verzoeker dan ook niet dienstig kan voorhouden dat het voor hem onduidelijk zou zijn waarom de door hem in zijn aanvraag aangehaalde elementen niet volstaan om hem te machtigen tot verblijf. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde niet gehouden is om de motieven van de motieven te vermelden.

De verwerende partij voert aan dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermogt te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe te staan.

De bestreden beslissing werd volgens de verwerende partij rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting en van de redelijkheidverplichting. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker zelf stelt pas sinds juli 2007 in het Rijk te verblijven, wat niet als langdurig ononderbroken verblijf kan worden beschouwd. Verzoeker kan evenmin aanvoeren dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zou zijn door het feit dat niet werd voorzien in een definitie van het begrip "ononderbroken verblijf". Bij gebrek aan verduidelijking dient een woord steeds in de gangbare betekenis te worden geïnterpreteerd, en er is volgens de verwerende partij maar één mogelijke betekenis voor "ononderbroken". Verzoekers beschouwingen aangaande het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden zijn niet ter zake dienend.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft ter zake geen opmerkingen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in*

de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In het middel betoogt verzoeker dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard ingevolge de door de Raad van State bij arrest nr. 198.796 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009. Volgens verzoeker voegt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op die wijze voorwaarden toe aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij voldoende elementen heeft aangevoerd die een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 10 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoeker heeft volgende elementen inzake de gegrondheid van zijn aanvraag aangehaald:

- verzoeker beroept zich op humanitaire redenen, duurzame sociale bindingen en de instructie van 19 juli 2009;
- verzoeker voldoet aan de voorwaarden 1.2, 2.8.A en 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009: hij is geconfronteerd met een onredelijk lange asielprocedure, hij verblijft ten minste vijf jaar in België, hij heeft een duurzame lokale verankering tot stand gebracht, hij heeft diverse geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf te kunnen bekomen namelijk een asielaanvraag en aanvragen op grond van artikel 9, derde lid, artikel 9ter en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, verzoeker verwijst in dit verband tevens naar de wet van 22 december 1999, verzoeker brengt een arbeidscontract bij met een minimumloon van 1420 euro per maand;
- verzoeker wijst erop dat hij in België verbleef van 2000 tot 2006, waarna hij gerepatrieerd werd en terugkeerde in juli 2007;
- verzoeker is hier geïntegreerd en heeft duurzame sociale bindingen, hij heeft kosten noch moeite gespaard om Frans te leren;
- op sociaal vlak heeft hij zich gemengd onder de Belgische bevolking en heeft een grote (Belgische) vrienden- en kennissenkring opgebouwd;
- op arbeidsvlak wenst verzoeker in zijn eigen onderhoud te voorzien, hij heeft een blanco strafregister, hij heeft zich de taal eigen gemaakt evenals de zeden en gewoonten en de Belgische samenlevingsvormen.

In de bestreden beslissing wordt inzake de criteria van de vernietigde instructie overwogen:

“Betrokkene beroept zich op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds juli 2007, nadat betrokkene 05.08.2006 gerepatrieerd werd, in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Om hiervoor in aanmerking te kunnen komen dient betrokkene een ononderbroken verblijf in België sedert respectievelijk ten minste 15.12.2004 of 31.03.2007 aan te tonen.

Betrokkene wenst zich ook te beroepen op criterium 1.2, maar gezien hij na afloop van zijn aiselprocedure op 05.08.2006 gerepatrieerd werd, kan hij zich hier niet dienstig op beroepen.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en vrijheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en vrijheid volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf deels ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aangaande zijn verblijfsduur. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een verblijfsduur, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

3.3.2 De eerste bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven dan de motieven dat verzoeker niet voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Deze andere motieven luiden als volgt:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en vrijheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en vrijheid volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is, Franse les heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.”

De elementen die verzoeker had aangehaald inzake zijn integratie, worden niet aanvaard om volgende reden: *“Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.”*

Er wordt inzake verzoekers integratie bijgevolg vooreerst geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, en vervolgens wordt gesteld dat deze elementen op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hoewel de gemachtigde inderdaad niet de motieven van de motieven moet vermelden, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dient te worden aangenomen dat het niet volstaat om een opsomming te geven van de door verzoeker aangevoerde elementen en vervolgens te stellen dat deze elementen op zich geen grond vormen voor regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de samengelezen motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de elementen van integratie niet worden aanvaard omdat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsduur zoals voorzien in de vernietigde instructie. Zoals reeds gesteld, is in artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen vereiste voorzien van een verblijfsduur. Daarom kunnen verzoekers elementen van integratie *in casu* niet zomaar opzij worden geschoven met een verwijzing naar de voorwaarden van de vernietigde instructie en de loutere toevoeging van de zinsnede dat *“deze elementen op zich geen grond (vormen) om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis”*. De elementen die verzoeker heeft aangehaald inzake zijn integratie werden *in casu* niet op afdoende wijze onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste onderdeel van het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede en het derde onderdeel van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.3. Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan verzoeker werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 5 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel van 20 oktober 2011 om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET